

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/28/2018
Identifikačné číslo spisu: 8714213318
Dátum vydania rozhodnutia: 16.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8714213318.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Siluma, spol. s r.o., so sídlom Veľký Slavkov 295, IČO: 36 460 311, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom Mnoheľova 830/15, Poprad, IČO: 47 251 654, proti žalovanej: C. D., s miestom podnikania L. Svobodu 2493/46, Poprad, IČO: 30 645 271, o zaplatenie 7 646,40 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 18Cb/86/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. októbra 2017, č. k. 4Cob/45/2017-116, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 27. septembra 2016, č. k. 18Cb/86/2015-66 žalobu žalobcu o zaplatenie 7 646,40 eur s príslušenstvom zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že nárok žalobcu nie je dôvodný, keďže medzi stranami sporu nedošlo k uzavretiu zmluvy o dielo, resp. nájomnej zmluvy. V rozhodovanej veci nebola žalovaná pasívne legitimovaná. Vzájomné spory z partnerského vzťahu medzi žalovanou a konateľom žalobcu nezakladajú povinnosť žalovanej ako podnikateľského subjektu.

1.2. K námietkam týkajúcim sa podania odporu proti platobnému rozkazu súd prvej inštancie uviedol, že ani táto nie je dôvodná, keďže žalovaná si mohla zvoliť na zastupovanie fyzickú osobu tým, že jej udelila plnú moc na zastupovanie.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na základe odvolania žalobcu rozsudkom z 3. októbra 2017, č. k. 4Cob/45/2017-116 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v rozhodovanej veci splnomocnila žalovaná na zastupovanie advokáta JUDr. Jána Jenča. V plnomocenstve je uvedené, že splnomocniteľ súhlasí, aby si advokát za seba ustanovil v prípade potreby iného zástupcu. Pritom výslovne je uvedené, že na vykonanie jednotlivých úkonov právnych služieb môže advokát poveriť svojho odborného zamestnanca

JUDr. I. H. Odvolací súd poukázal aj na znenie § 16 zákona o advokácii, podľa ktorého môže advokáta zastúpiť advokátsky koncipient alebo iný zamestnanec advokáta, pokiaľ to nie je proti vôli jeho klienta.

2.2. Odvolací súd skonštatoval, že samotná žalovaná nemala námietky k tomu, že úkony za advokáta urobil jeho odborný zamestnanec JUDr. I. H. Odpor proti platobnému rozkazu vyhodnotil odvolací súd ako podaný v súlade so zákonom, a to aj s poukazom na znenie ustanovenia § 174 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ak čo i len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie. Z tohto dôvodu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú námietku žalobcu, že vo veci je daná prekážka res iudicata, keďže žalobca považoval platobný rozkaz za platný, keďže proti nemu nebol podaný odpor oprávnenou osobou.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dňa 14. decembra 2017 dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podanie dovolania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p..

3.1. Dovolateľ označil v dovolaní ako právnu otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte riešená, otázku, „či je možné považovať odpor, ktorý bol podaný odborným pracovníkom advokáta za odpor podaný oprávnenou osobou, ak v čase podania odporu v ustanovení § 25 ods. 3 O. s. p. zastúpenie odborným pracovníkom nebolo upravené a rovnako v ustanovení § 65 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii zastúpenie advokáta odborným zamestnancom pred súdom bolo vylúčené“.

3.2. Žalobca namietal, že podaním odporu JUDr. I. H. odborným zamestnancom advokáta JUDr. Jána Jenča nedošlo k podaniu odporu proti platobnému rozkazu oprávnenou osobou a uplynutím lehoty na podanie odporu sa tento platobný rozkaz stal právoplatným. Podaný odpor preto podľa žalobcu nevyvolal zákonom sledované účinky a súd mal uvedený odpor odmietnuť v zmysle § 174 ods. 3 O. s. p.. K predmetnému záveru dospel žalobca výkladom ustanovenia § 65 ods. 2 a § 16 ods. 2 zákona o advokácii v spojení s ustanovením § 25 ods. 3 O. s. p..

3.3. Podľa dovolateľa odvolací súd nesprávne vyložil ustanovenie § 16 ods. 2 zákona o advokácii, keďže v zmysle ustanovenia § 65 ods. 2 zákona o advokácii vyplýva, že odborný zamestnanec nie je oprávnený zastupovať klienta pred súdom, prokuratúrou alebo orgánom verejnej správy.

3.4. Žalobca zastáva názor, že aj keď vykonávanie jednotlivých úkonov právnej služby odborným zamestnancom advokáta odobrila žalovaná, to nemôže vyvolať žiadne účinky, nakoľko také zastupovanie je neplatné pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu z 13. apríla 2018 navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol, resp. zamietol.

4.1. Vo svojom vyjadrení žalovaná uviedla, že odborný zamestnanec ňou zvoleného advokáta ju nezastupoval ako klienta v konaní pred súdom, ale len doplnil na základe poverenia absentujúci podpis na písomnosti svojho zamestnávateľa (t. j. advokáta) adresovanej súdu.

4.2. K ustanoveniu § 65 ods. 2 zákona o advokácii, na ktoré poukazoval žalobca, žalovaná s odkazom na dôvodovú správu k predmetnému zákonnému ustanoveniu doplnila, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby sa odborný zamestnanec - v záujme poskytovania kvalitných právnych služieb a naplnenia práv obhajoby stranám pred súdom - nemohol osobne zúčastňovať konaní pred súdom na pojednávaní, zasadnutí a pod.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle ustanovenia § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho

súdu (k tomu vid' napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

7. Žalobca v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p..

7.1. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí).

8. Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

9. V rozhodovanej veci dospel dovolací súd k záveru, že žalobcom nastolená právna otázka je otázkou hypotetickou, ktorá nie je rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. Dôvodom pre rozhodnutie vo veci samej (t. j. pre zamietnutie žaloby) nebolo vyriešenie žalobcom sformulovanej právnej otázky, ale výlučne záver o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej, keďže medzi sporovými stranami neexistoval žiadny záväzkový vzťah.

10. Dovolací súd pritom uvádza, že pre posúdenie - či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej - a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

10.1. Dovolací súd dáva do pozornosti, že vychádzajúc z obsahu predloženého súdneho spisu po podaní odporu proti platobnému rozkazu žalovanou a po nariadení pojednávania žalobca „rezignoval“ na preukázanie ním uplatneného nároku a svoju argumentáciu - ktorú zopakoval v podanom odvolaní a následne aj v dovolaní - postavil výlučne na tvrdení, že odpor proti platobnému rozkazu podala neoprávnená osoba. Uvedenú otázku považoval žalobca za rozhodujúcu pre rozhodnutie vo veci, avšak dôvody rozhodnutia vo veci samej (vid' bod 9 vyššie) boli založené na vyriešení iných právnych otázok.

11. Taktiež považuje dovolací súd za nevyhnutné poukázať na znenie ustanovenia § 174 ods. 2 prvá veta O. s. p. účinného do 30. júna 2016, podľa ktorého ak čo i len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že ak súd, ktorý platobný rozkaz vydal, nezistil dôvody pre odmietnutie odporu proti platobnému rozkazu podľa § 174 ods. 3 O. s. p., došlo k zrušeniu platobného rozkazu ex lege, a na prejednanie žaloby nariadil súd pojednávanie. Včasné podanie odporu s odôvodnením má za následok zrušenie platobného rozkazu (Števček, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár - I. diel, 2. vydanie. C. H. Beck: Praha, 2012, s. 614).

11.1. Uvedené znamená, že v dôsledku podania odporu žalovanou, ktorý nebol súdom prvej inštancie pred nariadením pojednávania vo veci odmietnutý, došlo ex lege k zrušeniu platobného rozkazu súdu prvej inštancie z 13. januára 2015, č. k. 20Rob/72/2014-20. Právna úprava účinná v čase vydania platobného rozkazu (a ani v súčasnosti platná a účinná právna úprava) neumožňuje „obnovenie“ zrušeného platobného rozkazu, čoho sa žalobca domáha podaním dovolania, a to ani vtedy, ak by (prípadne) dodatočne boli zistené zákonné dôvody pre odmietnutie odporu.

11.2. Preto nie je možné opätovne skúmať (a ani vyhodnocovať), či pri podaní odporu boli splnené všetky zákonné podmienky (t. j. či bol podaný včas, či obsahoval vecné odôvodnenie vo veci samej alebo či bol podaný oprávnenou osobou). Posudzovanie žalobcom v dovolaní nastolenej právnej otázky tak nemôže mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a na jeho právne postavenie v spore.

12. Najvyšší súd tak vzhľadom na vyššie uvedené (viď body 9, 10 a 11 vyššie) konštatuje, že v rozhodovanej veci nie je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p..

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.